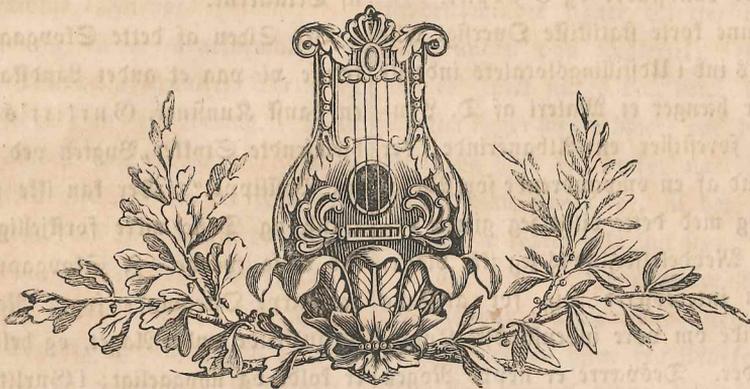

KJÖBENHAVNS THEATERBLAD.

Eidende for Theater, Musik og Kunst.

Anden Aargang. Nr. 107.

Torsdagen den 24. April 1845.

Breve om Kunstudstillingen.

2.

Forinden jeg gaaer over til at omtale Enkelthederne blandt de udstillede Kunstfager, vil jeg lade Dig kaste et Blik over hele Udstillingen. Allerede Thorwaldsen's udstillede Arbejder vilde i og for sig være tilstrækkelige til at gjøre denne interessant, ligesom Du ogsaa paa Udstillingen vil træffe paa mange fortræffelige Arbejder af fremmede Kunstnere og ældre Arbejder af vore egne Landsmænd. Betragter man derimod Udstillingen, som det, den vel egentlig skulde være: som en aarlig Fremvisning af de Arbejder, som nulevende danske Kunstnere i Aarets Lob have frembragt, da kan man gjerne kalde den nærværende Udstilling mager, især sammenlignelsesviis med den nærmest foregaaende. Dette gjælder saavel om de udstillede Kunstfagers Dvantage som Dvantage.

titeten kunne følgende statistiske Data oplyse Dig. Udstillingen bestaaer iaar af 430 Nummere; blandt disse findes alene 42 Arbejder af Thorwaldsen og 39 Arbejder af fremmede Kunstnere. Af indenlandske Kunstnere findes ialt 271 Malerier; men blandt disse ere 7 af Professor Dahl i Dresden, der rigtignok er Medlem af Akademiet, men vel ikke kan ansees for en dansk Kunstner, 5 ældre Malerier af Ernst Meier, 1 af Kuchler, 1 af Adam Müller, 1 af Westphal, 1 af Kraft og 2 af Baade, der rigtignok engang har frekventeret Akademiet's Skoler, men er og bliver en Normand. Naar disse 18 Malerier, som billigt, gaae ud af Beregningen, saa beholde vi 253 Malerier tilbage af indenlandske Kunstnere. Blandt dette hele Antal findes alene 80 Portraiter, 78 Landskabsmalerier, 20 Sofstykker og 28 Blomster- og Frugtstykker. De øvrige 65 ere deels henhørende til Historie- og Genre-Malerier, deels Copier.

Alf samtlige Academiets Medlemmer findes der ialt 71 Malerier, ibereguede de 7 af Dahl og de 5 af Ernst Meier. Blandt disse ere 14 Portraiter, 16 Blomsterstykker, en stor Deel Landskaber og 5 Copier.

Efter denne korte statistiske Oversigt ville vi begive os ind i Udstillingslocalets inderste Stue. Der hænger et Maleri af D. Lindau, der forestiller en Albanerinde, der kjober Vaand af en omvandrende sort Bissekrammer, og med dette vilde jeg gjerne begynde mine Meddelelser, hvis jeg ikke vidste, at Du kun interesserer Dig for at faae Noget at vide om vore indenlandske Kunstneres Arbeider. Desværre er neppe Noget af disse istand til at male et saadant Billede. — Vende vi os derfor om, stode vi strax paa et hoist respectabelt Arbeide af en dansk Kunstner, Skovgaard's „Parti ved Udkanten af Tidsvilde Skov.“ Skovgaard er en af de faa blandt vore Landskabsmalere, der forstaaer at meddele sine Malerier en bestemt Stemning, man kan gjerne sige en Handling; han har med Kjærlighed studeret og med Sandhed opfattet det Charakteristiske i den danske Natur, og vi vide Ingen, der formaaer at giengive den paa Lærredet med saa stor Trofskab, som han. Det omtalte Maleri fremstiller os Stormens Virkninger paa Skoven; Træerne i Skovens Udkant ere, blottede for Læ og bestandig pidskede af den skarpe Vind, aldeles nøgne paa den ene Side, og deres Stammer ere knugede forover. I Hovedgruppen af Træer er Stormens Virkning paa Løvverket ypperligt giengivet; men desværre er denne Virkning ikke gennemført gennem hele Maleriet, og med Rette undrer man sig over, at Stormens Indflydelse aldeles intet Spor efterlader sig paa enkelte Dele af Landskabet, der dog absolut maae være udsatte for dens Paavirkning. Paa Techniken an-

vender Skovgaard ikke den tilbørlige Opmærksomhed; hans Pensel er grov og lidt raa, skjøndt Græsset og Blomsterne i Forgrunden vidner om et omhyggeligt Studium af Detailerne.

Ved Siden af dette Skovgaard's Maleri træffe vi paa et andet Landskabsmaleri af en dansk Kunstner, Gurlitt's fra Italien hjemsendte Stykke „Bugten ved Bajæ, seet fra Posilippo.“ Der kan ikke tænkes to i Land og Tone mere forskellige Malerier, end disse tvende. I Skovgaard's seie vi de skarpe Ostenvinde fyge, Naturen boier sig sukkende under Naget, og hele Indtrykket er koldt og uhyggeligt; i Gurlitt's derimod see vi en dyb Fred og Ro udbredt over hele Naturen, den deilige klare Luft gjør et venligt Indtryk paa Beskuerens Sind, og den varme Tone er fortræffeligt giengivet i Maleriet. Baggrunden af dette Maleri er især særdeles skjøn. Mellemgrunden er derimod lidt eensformig, og de store Pinier i Forgrunden kunne neppe siges frie for at være lidt vel stive og livløse. Det Hele gjør imidlertid et behageligt og harmonisk Totalindtryk, og ieg skulde ikke have Noget imod det, hvis Skjæbnen skulde være mig saa gunstig, at lade mig vinde det i Kunstforeningen, hvis Giendom Maleriet er. Lunde, der for Tiden opholder sig i Rom, har hjemsendt et Maleri, der forestiller „Bugten ved Amalfi,“ et Arbeide, der vidner om at denne talentfulde unge Kunstner skrider rask frem paa Kunstens Bane, uden at holde sig til den almindelige Landevei. Der er megen Farvevirkning i dette Maleri og en Kjæfthed i Behandlingen, der ikke kan Andet end tiltale Beskueren. Kjæftheden er maaskee hist og her gaaen lidt for vidt, og det er især paa Stenene i Forgrunden tydeligt, hvorledes Kunstneren med Fingerven eller Kniven har paasat tykke Farveflatter. Denne Maneer kan vel gjøre sin

Virkning i en stor Frastand, men taaler paa ingen Maade Veskuelse i Nærheden. I Behandlingen af Vandet har Kunstneren ikke været aldeles heldig; det mangler Klarhed og Harmonie i Farven.

Vi komme nu til et Marinemaleri af Dahl, forestillende „Fregatten Thetis og Corvetten Flora i en frisk Kuling.“ Dette Billede er mildest talt meget uheldigt og vidner langt fra ikke om nogen Fremgang hos Kunstneren, hvis ifjor udstillede Arbejde syntes at love ganske andre Frugter af hans Fremtids Virksomhed. I Søen savnes aldeles Tegning og dens Farve er fuldkommen usand og unaturlig. Fregatten i Forgrunden er flad og stiv i en mærkværdig Grad, ligesom den aldeles mangler Farve; det Hele er aandløst i hoi Grad og bærer ikke Spor af nogen ret Opfatning af Naturen.

Vi gaee nu videre til to Landskabsmalerier af Grev Ulrich v. Baudissin: Landskab i Omegnen af Frederiksborg, med Slottet i Mellemgrunden“ og „Parti fra Himmelbjerget.“ Du veed, at denne Kunstner har eller har havt Talent; thi det synes næsten som om dette er nærved at gaaes hos ham. Han har isoleret sig og emanciperet sig fra Skolen, og derfor ere hans Arbejder heelt forskjellige fra alle de andre danske Landskabsmaleres, der alle unægtelig have en vis Familielighed. Men Grev Baudissin er som Kunstner endnu ikke stærk nok til at staae paa egne Been, derom vidne de to udstillede Arbejder høit og lydeligt. Begge Malerier mangle Linier, Træerne ere stive og livløse, Lovet seer ud som Kaalblade, Farvencancerne ere slet valgte og Perspektivet ikke tilbørligt iagttaget. I Udstillingscataloget hedder det om det førstnævnte Maleri: „Med Slottet i Mellemgrunden.“ Dette maa formodentlig være en satirisk Tilfætning af

den, der har forfattet Cataloget; thi det er ganske sandt, at Slottet ikke træder langt nok tilbage, og at de foranliggende Træpartier synes at være længere tilbage; men ifkedestomindre ligger Slottet aabenbart i Baggrunden paa Maleriet, eftersom der aldeles Intet findes bag det. Søen foran Slottet ligger meget høiere end den modsatte Bred, og hvis det derfor var godt Vand, maatte man frygte for, at det skulde løbe ud; nu er Faren ikke saa stor.

Blandt de to Concurrence-Malerier til den Neuhausenste Præmie efter Opgaven: „Bønder vende hjem fra Marken med det sidste Læs Korn“, vidner det af Hammer om den sandeste og aandfuldeste Opfatning, og det kan ikke nægtes, at han har truffet den nationale Tone; men i teknisk Henseende har Stykket store Mangler, og det kunde saaledes ikke erholde Præmien. I Oleven P. J. Larsen's Behandling af det samme Emne savnes aldeles karakteristisk Opfatning; hans Figurer kunne være alt Andet end sjællandske Bønderfolk, og det Hele kan ikke siges frit for stor Manierethed i Arrangementet og Behandlingen. —

(Fortsettes.)

Correspondenten.

— Felicien David har componeret en ny Symphonie, et Uveir paa Søen, og modtaget Bestilling paa en Opera for Academie royale de musique i Paris.

— I Leipzig har en Musikforening dannet sig, der alene bestaaer af Musikkere af Sag. Dens Bestemmelse er at fremme alle høiere Interesser i Kunsten, et Maal, der ifølge dets Natur for en Enkelt vilde være vanskeligt, om ikke umuligt, altsidigen at opnaae. Med Hensyn til dens saaledes bestemte Niemeed udelukker den ikke heller Mænd af